

Reakce Ruska na eskalaci války na Ukrajině ze strany USA (povolení Bidena k útočení americkými raketami v hloubi ruského území) a možnost konečného (mírového ?) řešení.

Ve veřejném komunikačním prostoru se ze všech stran objevila celá řada komentářů směřujících především k odhalení dalšího postupu Ruska, potažmo Vladimíra Putina. Skoro všichni předpokládají, že jeho odpověď na napadení americkými a britskými raketami v hloubi vlastního území bude rychlá a jednoznačná, jinak by mohlo utrpět renomé země. Zatím jsme zaznamenali spíš testovací a demonstrativní použití Orešnika. Postup USA vnímám jako rezehrání další šachové partie, na kterou bylo Rusko připraveno. Hra nebude ukončena hned následným ani několika dalšími ruskými tahy. Svými dalšími kroky bude Rusko vytvářet další předpoklady k výslednému řešení probíhajícího konfliktu a posilovat úvahy o adekvátnosti zvažovaného řešení. Stávající komentáře hodnotím jako snahu o predikci v rámci dostatečně nerozvinuté umělé inteligence, která ještě není připravena všechny informace, podněty a východiska hodnotit komplexně jako člověk vybavený nejširšími vnitřními, duchovními i emočními kvalitami. Zde na straně vedení Ruska vnímám pocit ohromné odpovědnosti i do budoucna nejen za další existenci a rozvoj Ruska, ale i celé Země a její exploataci lidmi, současně s přihlédnutím i ke způsobu organizace života člověka v rámci odlišných společensko ekonomických systémů a podmínek.

Putin si jistě uvědomuje, že jeho země a vlastně celý svět se ocitly v historicky výjimečném bodu zlomu, jehož jednou z možností překonání je i dočasně potlačení globální negativní role imperiálního kapitalismu, který je ze své podstaty historicky určen k zániku. Kladu si otázku: "Nastala právě teď ta správná chvíle poslat USA spolu s Velkou Británií a dalšími západními mocnostmi do pekel?"

Nyní se ke komentářům častěji dostávají úvahy týkající se možného skončení vojenské části konfliktu na Ukrajině. Není sporu, že Rusko ještě zdaleka nedosáhlo svých proklamovaných cílů. Zatím vnímám, že vedle těch cílů, které na samém počátku SVO Rusko otevřeně deklarovalo, týkajících se následného vnitropolitického života Ukrajiny, ještě důležitější roli bude hrát **globálně bezpečnostní a vojenský cíl Ruska**. O tom se vlastně dosud nehovořilo. Před krátkým časem jsem zaznamenal další do té doby pro mě neznámé informace týkající se invaze vojsk Varšavské smlouvy do naší republiky v roce 1968. Celý rok 1968 i část roku následujícího jsem prožil v zeleném, kdy jsem dokonce přišel do přímého kontaktu s ruskou jednotkou, která se domáhala vstupu do kasáren, které jsem v té době jako velitel strážní služby hlídal. Tuto dobu stejně jako řadu následujících let jsem žil v přesvědčení, že invaze byla v prvé řadě politickým krokem směřujícím k udržení "jednoty" socialistického tábora.

Pro lepší pochopení toho, co se nyní děje na Ukrajině a možného dalšího scénáře, nabízím detailnější pohled na to, co u nás předcházelo roku 1968. Ne nadarmo se říká, že se historie opakuje. Byla to doba, kdy jsme sami ve věku maturantů jen okrajově zaznamenali příběh semínkového (ječmínkového) generála Šejny, kterého vlastní kriminální aktivity přiměly až k emigraci, dezerci, zběhnutí a vstupu do služeb CIA. To nastartovalo vnitropolitický tlak na Novotného. Ihned poté, co Novotný, alias "Krásný Tony", skončil nejen jako prezident, ale i jako generální tajemník ÚV KSČ a novým generálním tajemníkem byl jmenován Alexander Dubček, začaly v ČSLA čistky. Z vedoucích funkcí velitelů divizí a oblastních okruhů byli

odvolání lidé spojení s původním mocenským křídlem prezidenta Novotného a to dokonce bez konzultace s Moskvou.

Sovětská vojenská rozvědka o situaci u nás podala do Moskvy 11. května 1968 zprávu, že po svržení Antonína Novotného dochází u nás ke znepokojivým změnám na úrovni armády. Spolu s útekem generála Šejny do USA to vyhodnotila jako infiltraci československé armády americkým nepřítelem zevnitř. Dubčekova vláda na to nereagovala a oči veřejnosti byly upřeny k demokratizačním procesům, jako byla svoboda slova, otevření hranic pro výjezd na západ, československá rádia stále častěji začala pouštět americkou a západní hudbu.

Další znepokojení v Moskvě vyvolala informace z 14. června 1968, kdy ruská vojenská rozvědka do centra hlásila, že skupiny ženistů ČSLA začaly na Šumavě na vybraných úsecích a lesních mýtinách odstraňovat protitankové bariéry a protipěchotní zátarasy z ostnatého drátu a ocelových křížů. Ministerstvo obrany ČSSR na to reagovalo o týden později sdělením, že na vybraných úsecích dochází k údržbě a modernizaci zátarasů, při které jsou staré odstraňovány a instalovány nové. Jenže za měsíc se na hranici žádné nové zátarasy neobjevily, mýtiny zůstaly odkryty pro vstup tanků a pěchoty nepřítele, jak 20. července 1968 do Moskvy hlásila vojenská rozvědka s tím, že "hrozí riziko vtrhnutí vojsk NATO skrze otevřené úseky železné opony na Šumavě."

Na druhé straně hranic v NSR v té době současně probíhaly nebezpečné přesuny americké armády, kde se formovala vojska NATO. Ruský generálmajor ve výslužbě Vladimír Bělous, spolupracovník Střediska mezinárodní bezpečnosti Ruské akademie věd (RAV) v té souvislosti uvedl, že USA v letech 1960-1970 shromáždily v Evropě celou skupinu taktických jaderných zbraní, které měly asi 7000 bojových hlavíc. Jenom armáda Německa (Bundeswehr) čítala okolo 500 tisíc lidí. Od samého počátku byl Bundeswehr plně integrován do vojenské struktury NATO a podřízen velení aliance.

V SSSR byl Bundeswehr nazýván „armádou pomsty“, protože se na jeho vytvoření aktivně podíleli bývalí Hitlerovi generálové. Například v roce 1957 v něm sloužilo více než 10 tisíc důstojníků, 44 generálů a admirálů, kteří bojovali v nacistických jednotkách. V červenci 1968 byly evropské síly NATO uvedeny do stavu bojové pohotovosti. Zvláštní obrněné jednotky americké armády se přesunuly na hranice Československa v Bavorsku. Na výcvikovém polygonu Grafenwöhr v NSR stály tanky NATO v kolonách připravené k okamžitému zásahu. Stovky tanků byly vidět z československé strany pouhým okem. V noci z 20. na 21. srpna dal generál Parker z velitelství NATO rozkaz k zavěšení atomových bomb do letadel. Velitelé leteckých jednotek dostali rozkazy v zapečetěných obálkách, které měli otevřít na speciální signál. Obsahovaly cíle pro bombardování v socialistických státech.

Generálporučík sovětské armády ve výslužbě Alfred Gaponěnko, v těch letech velitel pluku, vzpomínal, že byl pověřen udeřit svým plukem z boku na vojska NATO, která se pod rouškou cvičení „Černý lev“ soustředila na německém území a byla připravena k invazi do Československa. Byly stanoveny hranice rozvinutí pluku, který měl operovat v sestavě 120. motostřelecké divize jako rezervní pojistka vrchního velitele Sovětského svazu. Do oblasti možných bojových operací měly být západní jednotky přesunuty přes území Polska. V hlavním štábu NATO byla zřízena speciální skupina, která zahrnovala operační komanda. Jejich úkolem byl „československý problém“. Čelo úderných vojsk americké armády se formovalo v Bavorsku

na německé straně Šumavy. Od července 1968 začal v Regensburgu (Řeznu) působit „štáb úderní skupiny“, do něhož bylo přiděleno více než 300 důstojníků výzvědných služeb NATO a politických poradců. Hlavní ústředí NATO dostávalo třikrát denně zprávy o situaci v Československu. Jak bylo později upřesněno, pohybovalo se tou dobou v Československu více než 200 specialistů z armády NATO a více než 300 lidí ze špiónážních center. CIA a Pentagon věřily, že tolik „specialistů“ bude schopno zabezpečit řízenou činnost pro 75 000 „povstalců“.

Podle amerického ministerstva zahraničí se v létě 1968 v Československu pohybovalo asi 1500 amerických občanů. Ke dni 21. srpna 1968 se jejich počet zvýšil na 3000. Podle amerického tisku šlo většinou o agenty CIA. Pouze v první polovině roku 1968 překročilo československé hranice více než 368 tisíc turistů z Německa. Tak masivní příliv „milovníků cestování“ ze sousední země neměl obdoby. V Západním Německu a Rakousku byly zřízeny střediska pro přípravu výbušnin, pro činnost ilegálních rozhlasových stanic, cvičili se tam špióni a sabotéři, shromažďovaly zbraně a střelivo. A již 22. srpna velitel 2. západoněmeckého armádního sboru generálporučík Thilo nařídil vytvoření zvláštního velitelství pro koordinaci „psychologické války“ proti Československu podle pokynů generálního inspektora Bundeswehru. Jeho oficiálním úkolem bylo „udržovat technickou komunikaci“ s Československem. Ve skutečnosti šlo o centrum „informační války“. Činnost velitelství vedl plukovník I. Trench, přední západoněmecký odborník na „psychologickou“ diverzi. Zkušenosti s ideologickými akcemi získal během kontrarevolučního povstání v Maďarsku. Teměř všem členům štábu se pod krytím „novinářů“ podařilo navštívit Československo, aby si ověřili nadcházející „psychologické operace“. Vnitrostranický puč a odstraňování protitankových a protipěchotních zátarasů na Šumavě v Železné oponě vyvolalo v Moskvě kritickou reakci.

Takový byl předobraz událostí z doby před 21. srpnem 1968. Na jedné straně vnitrostranický puč komunistických aparátčků uvnitř ÚV KSČ, kteří svrhli prezidenta republiky skrze generála Šejny, který se přelil se synem Novotného. Emigrace gen. Šejny pučistům uvnitř KSČ posloužila jako nástroj na vydírání a odstranění Antonína Novotného. Bez generála Šejny by žádné Pražské jaro 1968 nebylo. Poté, co byl Novotný odstraněn z pozice vrchního velitele a prezidenta, mohly začít čistky v ČSLA a rozebírání železné opony na Šumavě.

Důsledky Pražského jara roku 1968 se projeví i v roce 1989. Výše jsem naznačil jejich dopady na vnitrostátní politiku. Je ale zřejmé, že nyní z geopolitického hlediska nejvíce rezonují především důsledky vojenské. Ideje o socialismu s lidskou tvářičkou byly vábníčkou pro občany Československa, kteří by v demokratických volbách pro návrat do kapitalismu v roce 1968 nehlasovali. Právě proto docházelo k puči uvnitř ÚV KSČ, protože v rámci Národní fronty a u voleb by pro cestu ke kapitalismu lid vládě mandát v roce 1968 nedal. Proces, který přineslo Pražské jaro, vycházel z komunistického puče uvnitř KSČ, který byl odstartován divokým svržením prezidenta Antonína Novotného. Šlo o majdanizační proces, ale ne z ulice, nýbrž zevnitř politbyra ÚV.

Události kolem roku 1968 ukázaly, že vojska Bundeswehru a americké armády by se následně přes východní Slovensko dostala až na hranice Sovětského svazu.

A jaká je situace dnes? Česká brigáda AČR z Žatce je pod velením německého Bundeswehru v rámci NATO na čáře doteku v Pobaltí, na hranici s Ruskou federací. Takže,

všechno je teď tak, jak bylo plánováno už před rokem 1968. Způsobit státní převraty v socialistických zemích, připojit je k NATO a použít jejich země jako nástupní platformy pro armády NATO k hranicím Ruska. Proto již v roce 1968 probíhaly procesy, které se dále rozvinuly i po roce 1989. Václav Havel v prosinci 1989 prohlašoval, že není nepřítelem socialismu. Také občanům v ulicích sliboval zachování socialismu jako Alexander Dubček v roce 1968. Jenže rok 1989 byl součástí státního převratu, o který se nejdříve pokusilo Pražské jaro 1968. V obou případech převrat spustili aparátčící, nikoliv občané. V jejich čele byly figury, které navenek horovaly pro socialismus, ale které byly pouze loutkami v rukou těch, kteří stáli v pozadí. Z našeho vnitropolitického pohledu v obou případech šlo o přechod Československa z Varšavského bloku do NATO a v obou případech byl hlavním cílem přístup NATO k hranicím SSSR, resp. Ruské federace. V současné době americká armáda pochoduje v Estonsku k ruským hranicím. Zatím prý jen na cvičení. U nás se na oplátku před víc jak třemi roky usídlily (Jince) jednotky národní gardy (jinak také součást armády USA) z Nebrasky a Texasu, o nichž vůbec nic nevíme. ani právní důvod jejich pobytu u nás.

Pro náš další vývoj po roce 1968 měla určující vliv reakce Sovětského svazu na zmíněné přesuny jednotek NATO a Bundeswehru k našim hranicím, které v té době Rusko považovalo za nedostatečně chráněné. To jej vedlo k posílení vlastní vojenské přítomnosti na našem území zaměřené proti možné intervenci ze Západu.

Zkušenosti z roku 1968 ukazují na to, že přístup Sovětského svazu (Ruska) k jeho politickým satelitům (?) byl motivován na prvním místě potřebou zajistit vlastní bezpečnost před možnými útoky ze Západu. Historie dokládá, že nekončící expanze či agrese Západu trvajících po celé 19. i 20. století stále prohlubovaly na straně Ruska pocit ohrožení. Jako příklad lze připomenout málo známou událost již z konce I. WW, kdy vojenské jednotky USA napadly Rusko v oblasti jeho Dálného východu. K tomu již USA měly připraven plán na rozdělení Ruska do čtyř sektorů, které by si tehdejší velmoci měly mezi sebou rozdělit. Na takovou představu navázala v posledních letech i bývalá ministryně zahraničí USA, Madeleine Albrightová (1937-2022), která ke konci života začala mluvit o nepravdělivém rozložení celosvětového bohatství s tím, že by si západní země měly Rusko rozparcelovat, že Rusko představuje pro nenažraný Západ obrovské zdrojové lákadlo, dokumentoval začátkem 90. let i Bill Clinton, který hovořil o tom, že USA jen za dobu Jelcinova prezidentování z Ruska "vytěžily" hodnoty v rozsahu, jestli se nepletu, cca 7 biliónů dolarů. Pro srovnání celosvětový dluh USA za posledních více jak 100 let až do současné doby činí přes 50 biliónů dolarů.

Vzrůstající pocit ohrožení se Rusko snažilo v minulosti překonávat i za cenu toho, že adekvátně po desítky let symetricky nereagovalo na zjevné známky ohrožení vlastní bezpečnosti a státnosti. Nicméně rozsah americké expanze kolem celého Ruska až k jeho hranicím v podobě cca 800 vojenských základen nutně vyvolal potřebu, aby Rusko svoji globální politiku a zejména vojenskou strategii přehodnotilo.

Jsem přesvědčen, že k vystoupení proti Ukrajině v únoru 2022 Rusko vedlo nejen potlačování práv občanů ruské národnosti ze strany pronacistické ukrajinské exekutivy, ale současně i potřeba posílit vlastní obranné možnosti.

Po rozpadu Varšavské smlouvy země KoZy nadále prohlubovaly svůj ekonomický, politický i vojenský tlak na Rusko. Ve svých úvahách formulovaných před několika měsíci jsem upozorňoval

na odpovědnost i nevelkých zemí za růst mezinárodního napětí zesilovaného jejich nekritickým přístupem k sílící agresivní vojenské politice a expanzi Spojených států. Tyto menší státy v podstatě USA v jejich agresi povzbuzovaly, až se zdálo, že tak skutečně činí s cílem vyprovokovat otevřenou vojenskou konfrontaci. Po zahájení se tyto malé země do války doslova vložily a dodávkami zbraní do místa konfliktu válku dále protrahovaly a eskalovaly. Je jen otázkou, zda tak činily jen v zájmu dalšího přežívání imperiálního kapitalismu, nebo jejich vedoucí představitelé jako váleční štváči podporovali a dále rozdmýchávali válku i ve vlastním osobním zájmu. Tato možnost se ukazuje zejména u předsedy české vlády, jehož rodina, jak ukazují opakované maily, je materiálně s ukrajinskými nemovitými majetky v Kyjevě i na Volyni provázána (viz. připojená příloha).

Již jsem zmínil, že na straně V.V.Putina vnímám obrovskou vlasteneckou, státní i historickou odpovědnost za všechno, co se nyní na Ukrajině děje. Jeho vlastní lid i historie budou porovnávat a ptát se, jaké důsledky přinesla vojenská operace na Ukrajině, která byla spojena s tak velkými oběťmi nejen v ekonomické sféře, ale zejména také v životě stovek tisíců ruských občanů. Tuto odpovědnost musí Putin unést. Zde zásadní význam bude mít srovnání bezpečnostní situace Ruska před rokem 2022 a po skončení konfliktu na Ukrajině. Proto jsem přesvědčen, že Rusko nemůže konflikt skončit dříve, než budou splněny všechny úkoly, jak byly definovány v únoru 2022. Tím spíše, že trvalý a nekončící vliv nacistických přístupů a projevů stále vnášených do života Ukrajiny ani za víc jak 30 let od skončení II. WW není zdaleka oslaben. K nim musí být zařazena i kardinální otázka týkající se další globální bezpečnosti Ruska. To bude muset konflikt vyhrát, aby si mohlo diktovat takové podmínky, které do budoucna posílí jeho bezpečnost. A základem těchto podmínek nebudou jen smluvní ujednání (kterým už Rusko z principu nemůže věřit), ale faktický stav založený na vojenské přítomnosti ruských vojsk na území Ukrajiny trvající do budoucna desítky let. Pokud by měly být nastoleny takové podmínky, které se nyní snaží definovat západní politici, ty by bezpečnost Ruska do budoucna fakticky neřešily a na jeho pokračujícím ohrožení nic nezměnily.

I když Západ nebude s takovým řešením souhlasit, může přítomnost ruských vojsk na území Ukrajiny do budoucna paradoxně představovat určitý stabilizační moment, protože přivede satelitní země Západu jako Polsko, Rumunsko, Česko, pobaltské země, případně i Finsko, Švédsko a Finsko atd. k zamyšlení nad tím, co je v Evropě (a současně i v dalších světových končinách) tím rozhodujícím, destabilizačním prvkem. Osobně jsem přesvědčen, že je to trvající přítomnost vojsk USA. Ke škodě bezpečnosti celého světa na to bohužel zapomněl Gorbačov, který měl už v roce 1990 veřejně vystoupit se zásadním požadavkem, že Rusko svá vojska stáhne z Německa za podmínky, že tak recipročně učiní USA. A v tom by v té chvíli určitě mohl mít velkou podporu německého lidu, desítky let rozděleného okupačními mocnostmi. V zájmu globální bezpečnosti a míru musí Putin napravit to, co podcenil Gorbačov.

LM, 12.12.2024